

Očima Svetog Save

S obzirom da sam rođen u carskoj porodici, a da je moj otac Stefan Nemanja, veliki župan, želeo je da ja kao njegov naslednik dobijem krunu i upravljam zemljom. Ali ja to nikada nisam želeo, nisam želeo vlast nikakvu raskoš ili dvore, ono što je moju dušu ispunjavalo bila je vera i čitanje. Nikada mi dušu nisu ispunjavale površne stvari, ono prolazno, zabava i veselje, već povezivanje sa Bogom, molitva i post, to je moja duševna hrana.

Primetio sam i da se moji roditelji sa mnom sve više približavaju veri. Moj otac je izgubio u bici ali sam ga uverio kako to nije bitno, kako je sve prolazno, da samo naš trag, ljubav i dobra dela koje smo ostavili, ostaju, jer ono što celog života stvaramo je u kakvom ćemo pamćenju ostati. Stefan Nemanja je počeo da gradi manastir Studenicu, a ja sve više vremena provodio u njemu, sa monasima, i uvideo lepotu tog života, gde mogu potpuno da se posvetim Bogu. Od monaha u Studenici sam čuo za to divno sveto mesto iza Soluna, Svetu Goru. Tamo me je vuklo srce, i sve više samo razmišljao o svom begu na sveto mesto, pošto sam znao da mi roditelji neće dozvoliti da odem.

Kada sam napunio petnaest godina, otac mi je predao Zahumlje na upravljanje. Stalno sam dobijao savete i pomoć oko upravljanja ali me to nije ispunjavalo, a moje srce i duša išle su ka svetlosti sve više i više. Prošlo je dve godine, i konačno sam uvideo priliku za beg. Na našem dvoru se održavala višednevna proslava, te sam za vreme nje rekao roditeljima da idem u lov, ali sam se uputio Svetoj Gori, toj gori punoj svetlosti i mira, gori koje je moja duša gladna. Što sam joj se više bližio, osećao sam veću radost i mir, kako sve moje brige odlaze sa mojih bedara i kako mogu lakše da dišem, osećao sam se slobodno, više nije bilo zemlje koju treba da vodim i ljudi koji računaju na mene, već samo ja i Bog. Te noći je moj otac poslao poturu da me nađe, ali dok su oni spavali, uspeo sam da se zamonašim u manastiru Svetog Pantelejmona i dobio sam ime Sava.

Često sam pisao pisma svojim roditeljima, sa nadom da će se i oni okrenuti veri i zamonašiti, što je moj otac i uradio. Došao je na Svetu Goru, zamonašio se i dobio ime Simeon. Zajedno sa njim izgradio sam mnoge crkve i manastire, kao i naš srpski manastir Hilandar.

Posvetio sam se građenju svetinja, pisanju, svom cilju da osamostalim srpsku crkvu. Uspeo sam da se izborim za njenu samostalnost i ostavio mnoga književna dela. Nadam se da će sledeće generacije da prate ovaj sveti put, da će i oni da se okrenu Bogu i da shvate šta je prolazno a šta ne, da će iza sebe ostaviti trag, ali najvažnije -da će biti dobri ljudi i činiti dobra dela.

Anđela Dimitrijević,1/G